

10 Αυγούστου 2015

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου», είναι η πιο υπέροχη δοξολογία του Θεού

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Image not found or type unknown

«Ο μεγάλος ρώσος λογοτέχνης L. Tolstoy στο βιβλίο του Παιδικά, Έφηβικά και Νεανικά χρόνια περιγράφει μιά έμπειρία του από τά παιδικά του χρόνια, πού ξμεινε

βαθειά χαραγμένη στην ψυχή του. Φιλοξενούσαν συχνά στό σπίτι τους έναν άνθρωπο πολύ πονεμένο, πού ελάχιστες «άσπρες» μέρες είχε δεϊ στή ζωή του. Σέ μιά από αυτές τίς επισκέψεις, ό Tolstoy μαζί μέ τά μικρά του άδελφια, παρακολούθησαν κρυφά τό γέροντα πού προσευχόταν στό δωμάτιο τό όποιο τοῦ εἶχαν παραχωρήσει. Καί περιγράφει ώς εξῆς τήν ανεξίτηλη σφραγίδα τήν όποία ἄφησε πάνω του αὐτή ἡ ἐμπειρία: «Σταυρώνοντας τά μεγάλα του χέρια στό στήθος, ό Γκρίσα, στεκόταν πρῶτα σιωπηλός μέ σκυμμένο τό κεφάλι μπροστά στίς εἰκόνες. Μετά ἔπεσε στά γόνατα καί ἄρχισε νά προσεύχεται. Στήν ἀρχή ἀπάγγειλε σιγαλά γνωστές προσευχές· μετά τίς ἐπανελάμβανε δυνατότερα. Μετά ἄρχισε νά προσεύχεται μέ δικά του λόγια. Προσευχήθηκε γιά ὅλους τούς εὐεργέτες του (ἔτσι ἀποκαλοῦσε αὐτούς πού τόν φιλοξενούσαν)· ἀνάμεσα σ' αὐτούς καί γιά τήν μητέρα μας καί γιά μᾶς.

Προσευχήθηκε γιά τόν ἑαυτό του, ζητώντας ἀπό τό Θεό νά συγχωρήσει τίς προηγούμενες ἁμαρτίες του· καί μετά συνέχισε νά ἐπαναλαμβάνη: Θεέ μου, συγχώρεσε τούς ἐχθρούς μου. Μετά συνέχισε νά ἐπαναλαμβάνη πολλές φορές: Κύριε, ἐλέησέ με· ἀλλά κάθε φορά μέ ἀνανεωμένη δύναμι καί μέ θερμη. Μετά εἶπε: Συγχώρεσέ με, Κύριε, καί δίδαξέ με, πῶς νά ζῶ. Καί τό εἶπε μέ τόση ἀπλότητα καί πίστι σάν νά περίμενε μιά ἄμεση ἀπάντησι στό αἴτημά του. Καί ἔπειτα τό μόνο τό όποιο μπορούσαμε νά ἀκούσουμε, ἦταν λυπητερά ἀναφυλλητά. Σέ λίγο σηκώθηκε στά γόνατά του, σταύρωσε τά χέρια του στό στήθος καί ἔμεινε σιωπηλός...

Καί ξαφνικά ἀναφώνησε: Γενηθήτω Κύριε, τό θέλημά Σου! Καί πέφτοντας μέ τό μέτωπο στό πάτωμα ἄρχισε πάλι νά κλαίη μέ λυγμούς σάν παιδί...».

Καί συνεχίζει ό Tolstoy: «Πολλές ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔχουν χάσει τή σημασία τους γιά μένα· ἀκόμη καί ό Γκρίσα ό προσκυνητής ἔχει ἀπό καιρό τελειώσει τό τελευταῖο του ταξίδι. Ἀλλά ἡ ἐντύπωσι, τήν όποία μοῦ ἔκανε ἐκείνη ἡ βραδυνή προσευχή του, δέν θά ξεθωριάσει ποτέ!

Ὡ ἀληθινέ Χριστιανέ Γκρίσα! Ἡ πίστι σου ἦταν τόσο δυνατή πού ἔνοιωθες ζωντανή τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη σου γιά τό Θεό ἦταν τόσο μεγάλη, πού οἱ λέξεις ξεχύνονταν ἀπό τά χεῖλη σου ἀπό μόνες τους, χωρίς νά τίς μετράς μέ τή λογική σου. Καί τί ὑπέροχη δοξολογία πρόσφερες, γιά νά δοξάσης τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, ὅταν -μή βρίσκοντας λέξεις μέσα στόν πόνο σου- ἔπεσες κλαίγοντας στό πάτωμα καί φώναξες: Γενηθήτω, Κύριε τό θέλημά σου!».

Εἴμασθε εὐγνώμονες στό μεγάλο Tolstoy γιά τήν “μαγνητοσκόπησι» αὐτῆς τῆς συγκλονιστικῆς προσευχῆς τοῦ ἀπλοϊκοῦ γέροντα προσκυνητῆ. Καί εἶναι κρίμα, πού ό τραγικός συγγραφέας, φυλακισμένος στόν ἐωσφορικό ἐγωῖσμό του, δέν φρόντισε ποτέ νά ἀξιοποιήσι σωστά τό μάθημα τῆς προσευχῆς, τό όποιο πῆρε ἀπό τόν

ἀγράμματο χωρικό. Τουλάχιστον ἔκανε τήν πολύ σωστή διαπίστωση ὅτι οἱ λέξεις «Γενηθήτω τό θέλημά Σου», εἶναι ἡ πιό ὑπέροχη δοξολογία τοῦ Θεοῦ».

Αρχιμ. Ιωάννου Κοστώφ
«Ἡ Προσευχή Κομποσχοίνι»

Πηγή: xristianos.gr
Επιμέλεια θέματος: Δέσποινα Σεμερτζίδου

aoratospolemostheblog0.wordpress.com